

Nhớ Bạn Quá Nhớ Thơ Phạm Tăng

Thêm người nữa qua đời...là mất thêm người bạn! Phải chi nó sống nán...mình chắc rất đỡ buồn?

Mở bia ra nhìn sương! Bật diêm lên nhìn lửa. Không nghe tiếng chuông gõ. Hoa vàng. Bướm bướm bay...

Uống bia không với ai, thở dài rồi cũng hết. Bia hình như đắng nghét, có thể bia mắc tiền?

Rẻ hay mắc, đều duyên, còn cái duyên chút đó...cũng giống như tàn lửa / của điều thuốc tàn rồi...

Bạn có đi về trời / ôm gốc cây không nhỉ? Thiên Đường có không khí / giống như trần gian không?

Nếu bạn đã đường cùng, về Địa Ngục, dám lắm? Sống từng ham-mê-hận, chết dễ gì thông dong?

Khi người ta cô đơn, nghĩ tào lao, nói sảng...Tôi đang nghĩ về bạn, nói tào lao với thơ...

*

Có nhiều chuyện không chờ / mà tự nhiên nó đến...giống như con én liệng / đâu phải đang mùa Xuân?

Một. Hai. Ba. Bốn. Năm. Tôi làm thơ năm chữ. Không ý nào quá khứ. Không ý nào tương lai...

Hôm nay không phải mai / mà sao ngày đang lụn? Không khéo tôi lúng túng: Chiều lên cao vút chiều...

Chiều rồi tối, buồn hiu...Ngựa qua đèo xuống lũng. Mặt sông chiều gợn sóng. Tôi đang nhìn bao la...

Không ai ở cùng ta, mặt mà nào cũng nhạt...Nếu hoa quỳ biết hát...bát ngát là câu thơ?

"Người đi độ trước mình đưa tiễn, đến lượt mình đi thiếu một người!". Thơ Phạm Tăng sánh đôi cùng tôi chiều tư lự...

Trần Vấn Lệ